

domy nájemní (§ 1 a) stanov). Nasvědčují tomu předpisy § 11 čís. 10 a § 15 čís. 10 stanov, které se zřejmě netýkají jen domů rodinných, jež jest prodávati členům a o nichž pojednávají § 15 čís. 11 a § 22 stanov. Leč v souzeném případě usneslo se družstvo na prodeji jediného svého nájemního domu, jehož novostavba byla podle sdělení ministerstva sociální péče ze dne 22. října 1930, čís. 19.045/II/30 výsledkem stavební činnosti družstva, a to z důvodů, jimž mohlo býti čeleno jinak. Tento počín, jímž se družstvo bez závažné příčiny zbavuje jediného prostředku k dosažení účelu vytknutého v § 1 a) stanov a tím účel sám maří, odporuje zřejmě stanovám vydaným na základě společenstevního zákona ze dne 9. dubna 1873, čís. 70 ř. zák. a tím i zákonu samému, zejména § 1 tohoto zákona.

Čís. 10594.

Zásady § 1302 obč. zák., podle níž, nelze-li při škodě zaviněné několika účastníky určití podíly jednotlivců na poškození, ručí všichni za jednoho a jeden za všechny, jest užití obdobně na případy, kde škoda vznikla z jednání osoby a z neznámých jiných příčin (nevypátraným škůdcem, přírodními silami a pod.).

(Rozh. ze dne 5. března 1931, Rv I 1663/30).

Žalobce byl poraněn při výbuchu třaskavin ve skladišti žalované společnosti. Žalobní nárok na náhradu škody uznal procesní soud první stolice důvodem po právu. Odvolací soud napadený rozsudek potvrdil.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání a uvedl v otázce, o níž tu jde, v

důvodech:

Neprávem dovolání vytýká, že nebyl zjištěn poměr, jímž na celé škodě participuje žalovaná strana domnělým opominutím opatření, a že žalobce ani neopřel žalobní nárok o tvrzení, že žalovaná neučinila bezpečnostní opatření ke zmírnění následků, a ačkoli prý jen v tomto případě by se mohla domáhati — nejvýše — procentuální kvoty tvrzeného nároku a byla by mohla prokázati poměr zavinění. Dovoláním zdůrazněný rozdíl mezi zmírněním následků a mezi jich zamezením je po výtce jen slovní hříčkou. U obou výrazů jde v souzeném případě při správném jich pojímání a při správném výkladu zrušovacího usnesení o to, že žalovaná měla učiniti všechna opatření, která zaručovala, ne-li zamezení výbuchu vůbec, alespoň zamezení ničivých následků pro okolí, totiž opatření, která následky výbuchu pro okolí odvrátila vůbec aneb je alespoň zadržela v míře pokud možno největší, tudíž je zmenšila neb zmírnila. Že v souzeném případě nebyly zjištěny jednak poměr, jímž na celé škodě participuje žalovaná strana domnělým opominutím opatření,

jednak procentuální kvoty tvrzeného nároku, je podmíněno přirozenou povahou věci. Jsouť četné případy, kde tyto okolnosti prostě nelze vůbec zjistiti. Pro ně stanoví § 1302 obč. zák., že, nelze-li při škodě zaviněné několika účastníky určití podíly jednotlivců na poškození, ručí všichni za jednoho a jeden za všechny, tedy každý za celou škodu. Této zásady jest obdobně (§ 7 obč. zák.) použiti na případy, v nichž škoda nevznikla společným účinkem jednání neb opomenutí několika fysických osob, nýbrž účinkem jednání osoby žalované a neznámých jiných příčin (nevypátraným škůdcem, přírodními silami a pod.), neboť není příčiny, proč by se se žalovaným mělo nakládati jinak, vznikla-li škoda společným zaviněním několika známých účastníků (fysických osob) na poškození, a jinak, vznikla-li společným účinkem jeho a jiných činitelů mimo fysické osoby. Rozdíl je jen v tom, že žalovaný v posléze naznačeném případě nemá, na kom by snad mohl vykonati právo postihu, musil-li škodujícímu celou škodu nebo nepoměrnou její část nahraditi sám. Ale to je okolnost náhodou sdružená s jeho zaviněním a nemůže býti na újmu poškozenému, nýbrž stíhá škůdce.

Čís. 10595.

Kupitel nemovitosti může se domáhati proti prodávateli výmazu práv váznoucích na nemovitosti exekucí podle § 353 ex. ř., nikoliv podle § 354 ex. ř.

(Rozh. ze dne 5. března 1931, R II 29/31).

Na základě vykonatelného rozsudku navrhl kupitel proti prodávateli nemovitosti povolení exekuce podle § 354 ex. ř., by bylo vymoženo provedení knihovního výmazu břemen váznoucích na nemovitosti. Soud první stolice exekuci povolil. Důvody: Exekuce podle § 354 ex. ř. předpokládá, že čin nemůže býti vykonán jinou osobou, a že vykonání závisí výlučně na vůli dlužníkově. Tvrzení povinné strany, že provedení výmazu zajištěné pohledávky závisí jen na vůli berního úřadu, jest nesprávné, neboť, jakmile povinná strana pohledávku československého eráru proplatila, musel by tento dáti svolení k provedení depurace. Z tohoto důvodu jest vidno, že provedení depurace jest pro povinnou stranu objektivně možné, což jest směrodatné. Další otázka, zda provedení depurace jest pro povinnou stranu hmotně možným, jest v exekučním řízení lhostejná, neboť povinná strana neměla se smluvně zavázati k plnění, které by ji vydávalo nebezpečí zaplatiti po případě celou pohledávku. Literatura a judikatura jsou souhlasně toho názoru, že exekuce podle § 354 ex. ř. jest přípustná, by byly vymazány závady zajištěné na nemovitosti vymáhajícího věřitele. (Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 22. září 1904 Gl. U. 2782). Rekursní soud exekuční návrh zamítl. Důvody: Stížnost navrhuje zrušení napadeného usnesení, pokud se týče jeho změnu, poukazujíc k tomu, že v tomto případě není podmínek pro povolení exekuce podle § 354 ex. ř., ježto vý-